

«Ací ens entretenim a discutir futeses que per res interessin el poble, burlant la seva bona fe, i en canvi deixem a segon terme la feina positiva que és la que veritablement interessa.»

Heus ací unes paraules encertadíssimes que va dirigir el regidor Sr. Pere Roig, en la sessió municipal de Permanent que va celebrar-se dijous passat, al regidor Sr. Manuel Pagès.

«Panorama Polític»

Catalunya i Madrid

De bell antuvi a hom pot semblar-li que existeix una veritable intel·ligència, entre les justes aspiracions del nostre po-

ble i el govern actual. Esguardat però amb la detenció que el cas mereix, hom no té altre remei que rendir-se a la evidència i l'evidència és en aquest aspecte les mateixes represions de sempre, abillades amb trajos més o menys llampants, de concessions.

Temps enrera a proposta del President de la Diputació de Barcelona Sr. Maluquer i Viladot, responent a la bella i humana iniciativa de les dones catalanes, no poden aconseguir una amnistia, millor dit quatre, que ni tingueren la virtut de fer el que hauria fet una, donada amb tota sinceritat. Aixó ens enlluernà per uns dies tot esperant que la gràcia de l'indult tingués ressò per tots els que encar avui romanen reclosos, o són lluny de la nostra terra. Avui encara s'espera i es demana la llibertat dels presos socials, i el retorn de Francesc Macià i demés companys d'exili. Aquesta amnistia atorgada tant avarament ha estat prou per situar-nos enfront de la realitat.

La censura per altra part continua la seva tasca amb tanta o més escrupolositat que en temps de la primera dictadura. El poble resta privat de la veritat que els seus homes representatius li ofrenen; viu al marge forçós de molts aspectes i casos que l'atanyen d'una manera directíssima. Tampoc pot oir, per ara, aquells homes que són batec i impuls de les seves pròpies energies i aspiracions, i resta aïllat, tancat dins un clos convencional ben lluny sovint de la realitat

Aquestes, i d'altres que callem, no cal per què, són les concessions que ens arriben de Madrid.

Finalment, una derogació del R. D. de Setembre de 1923 nomenat de «represió del separatisme», publicat a la «Gaceta» del dilluns d'aquesta setmana, ens faculta per poguer hissar la Bandera Catalana, sempre però que l'acompanyi una d'Espanyola d'iguals dimensions.

També ens deixa fer lliure ús de la nostra llengua, sempre que no tinguem d'entendre'ns amb cap element oficial. Això també té la virtut de semblar una concessió o una gràcia, quan la realitat és ben diferent.

Això és també el premi a aquella cortesia nostra. I això i tot plegat és el panorama de les relacions que existeixen avui entre el govern del general Berenguer i Catalunya; relacions que si el veritable esperit català estés encarnat amb els elements de la Lliga Regionalista, foren ben cordials, però d'aquesta al sentir del poble català, hi va la mateixa diferència que en les declaracions dels Srs. Alcalà Zamora i Indaleci Prieto, que mentres el primer censurava les concessions (?) fetes per el govern a Catalunya, el segon en una conferència al Col·legi d'Advocats de Madrid, es manifestava partidari de l'Autonomia de Catalunya i Bascònia, i que no fos servida com una gràcia o com a màxima concessió veritable, sinó com a plasmació, ineludible tard o d'hora, de tota la voluntat d'un poble.

D. COLOMER I OLIVERES

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

La **DIGESTONA** Chorro, cura, calma i no perjudica. Preu 3 ptes.